

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ	ΓΕΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ ΜΙΧΑΗΛΗΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΣ	<i>Ἐμβάσματα, Ἐπιγραφαὶ ἢλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α. Ἄνδρουλιδάκιν, Καποδιστριαίου 36, Ρέθυμνον = Κρήτης.</i>
ΕΤΟΣ Α΄.	ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1924	ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΑΓΓ ΒΛΑΧΟΥ

ΣΤΕΡΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

Ξέρεις τί θέλω, Δάκρυα στὸ χῶμα μου νὰ χύσῃς
Τ' ἀπάτητα χορτάρια μου μὲ δάκρυ νὰ ποτίσῃς
Καὶ νὰ περάσουνε βαθειὰ τὰ δάκρυα στὸ χῶμα
Νὰ σμίξουνε στὸ φέρετρο νὰ φτάσουνε στὸ χῶμα.
Θέλω νὰ θρέξουνε τὴ γῆ στὸ στήθος μου νὰ φτάσουν
Στὴ φλογισμένη μου καρδιὰ σιγὰ σιγὰ νὰ σόξουν
Νὰ σβύσουν τὴν ἀγάπη μου γιατί καὶ μέσ' στὸ χῶμα
Θὰ σὲ λατρεύω κ. ἡ καρδιὰ θὰ τυραννιέτ' ἀκόμα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Ἀλληλογραφία 2) Ἡ Ἀθηνᾶ 3) Τὰ χειλιδόνια 4) Ματαιότητα 5) Εἶδωλο 6) Τὸ Κριτήριο 7) Τὸ φάντασμα 8) Τραγούδια

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Στους αναγνώστες μας

Το περασμένο φύλλο ένεκα άβλεψίας του διορθωτοϋ μας ήτο γεμάτο λάθη. Ζητοϋμε συγγνώμη από τους αναγνώστες μας με τη διαβεβαίωση πώς θα προσπαθήσωμε στο μέλλον να μη συμβή τέτοιον πράγμα.

Το Βο φύλλο, είχε δυο τραγούδια, τα όποια εκτός από τ' όνομα τοϋ ποιητή των έγραφαν και τα εξής:

'Αντιγραφή Μ. Κ. Μ. 'Εξηγούμαστε. 'Η δεσποινίς Μ. Κ. Μ. είχε στείλει τα έν λόγφ τραγούδια για δικά της και μόλις τη στιγμή που άρχισε ή εκτύπωση του φύλλου άνακαλύφθηκε ή αντιγραφή και έπειδή ήτο άδύνατο ν' αφαιρεθούν τα ποιήματα, τουλάχιστο έγράψαμε τα ένόματα των ποιητών με τās λέξεις 'Αντιγραφή Μ. Κ. Μ.

'Επειδή πολλές φορές ως τώρα έχει συμβή να λαβαίνομε έργα ξένα από τ' όνομα που φέρουν δηλοϋμεν για τελευταία φορά ότι θα δημοσιεύονται τα ένόματα των αντιγραφών, άκόμα δε παρακαλοϋμεν κάθε αναγνώστη που θ' άνακαλύψη τυχόν αντιγραφή να μās γνωστοποιή τ' αντιγραμμένο κομμάτι με τη βεβαίότητα πώς θα μίς παράσχη μεγάλη εκδούλευση.

'Η συνέχεια της Χριστουγεννιάτικης θυσίας καθώς και 'Εμπορας Χωρατίτης θα δημοσιευτή στο έρχόμενο.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η "ΑΘΗΝΑ,"

Μικροί μου φίλοι

"Ένα τραγουδάκι, ένα καλοδεμένο τραγουδάκι του Μαβίλη, του Γλυκού Πολεμιστή που έπεσε στο Δρίσκο, κυνηγητής του Μεγάλου

'Ονειρόν, πόσο αντιλαλεί γύρω μου και μέσα μου. Είναι το γλυκόλαλο, τ' ροδάκι ν τραγουδάκι—το παρτητικό η συνέτο, —μυ μελισσοϋλα έτσι που πεθύμησε να στεγαστή στην κουφάλα μιάς γερικής έλθας και να της δροσίση τα ξερά γερατιά με το μέλι της.

Τέτοια πρόβαλε άνάμεσα από τη μούχλα μας, τη διανοητική έδω σαπύλα, το σταμάτημα—καλύτερο, το φιλολογικό τη ντεμπελιά την άθεράπεντη που μās κυρίεψε όλους ως το κόκκιλο που άρχισε να μās σαροκοτρώνη και την καρδιά—ή "ΑΘΗΝΑ". "Όχι βέβαια παρμένη κομματιαστά, σά συγκέντρωσι 'Εργασίας ξεδιαλεγμένης και άξιοπροσεχτης, μα έτσι συνολικά παρμένη, σάν ξύπνημα, και σά φως, σάν Πρόλογος έλπιδοφόρος κάποιου άβριου, σάν κέντρισμα στην ντεμπελιά, στη μούχλα γλόη όλοπρασίνη.

Τέτοιες σκέψεις με κάνουν να «παρακολουθώ» την «Αθηνά». Μα πολύ με βασανίζει, άν το κεντρίπειράξη πολλούς, άν φέρη την 'Αναγέννησι έτσι που την πεθυμώ, άν και στους Μεγάλους δώση ώθησι και χρησιμότη, πώς να πώ, έτσι σά λύσιμο της βαριάς γάλας που μās κρατάει κλεισμένα τα μάτια, άπελπιστικά, μπροστά στα Μεγάλα και τα 'Όραία με μιά λεξούλα, στα Γράμματα που κοντεύουν να πεθάνουν στην Κρήτη μας—Γενήτρα όπως λένε τοϋ Πολιτισμοϋ και του πνεύματος δουλεύτρα ονομαστη, ίσα—ίσα από «έλλειψι 'Εργατικών χειρών.

"Έτσι κρίνοντας μ' άρέσει ή «Αθηνά». Κ' έτσι την πνεύω. Κ' έτσι την βοηθάω στο δύσκολο δρόμο της. Κ' έτσι τη νεύω με ώραία, σοφή στ' αλήθεια να μεγαλώση κάποτε κι' άπλώνοντας τα στερρά της Σοφίας της σκεπάση το Νησί στον ίσχι της τον επιθυμητό.

Δεν ξέρω άν αυτό γίνη κάποτε. Όμως το εύχομαι και το έλπίζω.

Μα ως τότε, όσπου ν' αντιφεγγίση ο ήλιος της Διανοητικής 'Αναγέννησι στον ξεχασμένο Ουρανό μας, ως τότε ως βοηθήσουμε το ξημέρωμα οι φίλοι της «Αθηνάς» Χωρίς να τη φωνάζουν κάθε τόσο, με σταυρωμένα τα νωθρά χέρια όπως έκαναν οι χασομέρηδες της άρχαίας 'Ελλάδας που τόσο σκληρά τους μαστιγώσαν οι φιλόσοφοι της 'Εποχής εκείνης με τ' άθάνατο, τό διδακτικό, τό τρισάληθινό «Σύν 'Αθηνά και χείρα κίνει» ως ριχτούν άκούραστα, στα έγκαταλειμμένα χωράφια της Γνώσης. "Ατά εργαθούν με την όρεξι τους

την πλατιά, "Ας τους σπάσουν τους βόλους της παχιάς ντεμπελιάς. "Ας σπείρουν το σπόρο της 'Εργασίας. Κι' άν κάποτε φέξη ως χαροόν τότε, τ' αντιφέγγισμα.

Αυτό είναι ή Μεγάλη Χαρά ή Υπέροχη για τον άληθινό έργατή των Γραμμάτων.

Με πληθωρική άγάπη.

ΝΙΚΟΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΜΥΡΘΑΙΕΣ

ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τάδετε λοιπόν τα χελιδονίαις: Τέ όμορφα που είναι! Είποσο σε κάνουν να χιόσεσαι, πόση σ' ανοίγουν τη καρδιά! Είναι τα χελιδονία ή σφραγίδα του πρωτοκόλλου της άνοιξης. Οί ύπογεγραφές για τη νίκη της άνοιξης κατά του χειμώνα είχαν μπή και δε λειπούταν παρά ή σφραγίδα και να τηνε κι' αυτή. Γ' ίσπαρόμαθα πουλίαι με τις ψαλλητώτες ούρες ήρθαν για να σφραγίσουν.

"Ας είμαστε βέβαιοι τώρα πιά πώς ο χειμώνας ή άφτηκε είχε πεθάνει από πολύ καιρό και τα χελιδονία τον έθαψαν τώρα. Πάει πιά! Στή καλή γέσω χειμώνα Μαζύμας δέν έχεις θέτησι. Μονάχα τ' όμορφα χελιδονία και θά μάς συντροφεύουν. Όταν κουρασμένοι άπ' το δρόμο θά καθίζουμε κατ' άπ' τη σκιά ενός δένδρου ν' ίνα πρυθούμε, τ' όσιπλανό ήνιάκι θά μās δροσίση, και τα χελιδονία με το γλυκό τους κελιάδημα θά μās νανουρίζουν γλυκά. Τ' ό πρωτό πρωτό θά μπαίνουν άπ' τ' ανοιχτά παράθυρα και με το θεϊκό τραγούδι τους θά μās λέν: Ξύπνα! Ξύπνα να δής τη φύση πώς γελά, τα δένδρα πώς χιέρουνται τον ήλιο ν' άνατέλλη, τη θάλασσα πουνε σά γυαλί. Ξύπνα να δής το ύπέροχο δημιούργημα του Υπέροχου Δημιουργού Είναι τόσο όμορφο και τέτοιο μεγαλειό.

Δε βλέπεις έμάς; Τώρα και μιά ώρα έχουμε ξυπνήσει, και θαυμάζουμε, χωρίς να μπορούμε να χορτάσουμε κι' έσδ κοιμάσαι;

Τότ' έμεις θα ξυπνήσουμε τρίβοντας τα μάτια

μας, με τὸ κεφάλι σὰ καζάνι ἀπ' τὸ χθεσινοβράδινο κρασί καὶ θὰ κοττάξουμε τὰ χελιδονάκια. Ὁὐ μὰς κοττάξουν κι' αὐτά. Καὶ μὲτ' ἀπὸ φωνὴ ἀπὸ ψηλά θὰ μὰς φωνάξῃ: Τίνος λοιπὸν τὸ βλέμμα εἶναι πρὸ ἄθωος; Τὸ στρεβλομένο δικό σου ἀπ' τὸ κρασί, ἢ τοῦ χελιδονοῦ μου; Μεθ' αὐτὸ καὶ τὸ χελιδόνι μου. Ὅχι ὅμως μὲ κρασί. Μεθ' ἀπὸ χαρὰ τὸ μεθ' ἢ φύση ποῦ γελᾷ τὴ δένδρα ποὺ χλεύρονται, ὁ ἥλιος π' ἀνατέλλει, ἢ θάλασσα ποῦ ναυαγᾷ γυαλί.

Μέθυσσε μέθυσσε καὶ σὺ ἔτσι...

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ

Ἡέρασα χτές τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ μπήκα μέσα. Εἶδα πίνου στὴ σκηνὴ τοὺς ἠθοποιούς νὰ παιζοῦν τὸ ρόλο των καὶ γάτο τοὺς θεατῆς νὰ παρακολουθοῦν. Κι' εἶδα μᾶτια εὐμορφα καὶ μᾶτια ἄσκημα, μᾶτια μαῦρα καὶ μᾶτια γαλανὰ—γυναικίσια μᾶτια—δακρυσμένα μπροστὰ στὴ τραγικότητα τοῦ ἔργου.....

...Κι' ἡ ἀνθισμένη φύση μὲ τράβηξε σήμερα καὶ πήγα ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀνοιξιῶτικο καθαρὸ ἀέρα. Γεμισμένος ἀπὸ χαρὰ, ποῦ μοῦ τὴν ἔφεραν ἢ μυρωδεῖά τοῦ περιβάλλοντος, τραβούσα τὸ δρόμο μου, ὅταν ἓνα πένθιμο, ἓνα ἀνατριχιαστικὸ, ἓνα ἀτιμωτικὸ γιὰ ὅλους μας θέαμα μοῦκοψε τὰ πόδια. Κόρυτοι φιλάνθρωποι τοῦ 20οῦ αἰῶνα, εὐαίσθητες κυρίες καὶ δεσποινίδες ποῦ πήγατε χτές τὸ βράδυ στὸ θέατρο γιὰ νὰ κλάψετε, κρούψετε ἀπὸ αἰσχύνῃ τὸ πρόσωπο, ὅπως κι' ἐγὼ τῶκρουψα κείνη τὴ στιγμή. Μερικὰ δεμάτια κλαδιὰ θεσμένα στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ δρόμου μοῦ τράβηξαν τὴ προσοχὴ καὶ πλησίασα.... Κι' εἶδα ἐκεῖ μέσα ὅλη τὴν ἀνθρωπίνην ματαιότητα. Ὄλη τὴ κοκομοιριά, ὅλη τὴ δυστυχία. Στ' ἀνοιγμένα ἀπὸ ἄκκληξή μᾶτια μου παροῦρουσαίεσθηκε ἓνας νεκρὸς κα-

τάχαμα πλαγιασμένος. Κι' ὅταν ρώτησα γιὰτὶ τὸν ἔχουν καὶ, μ' ἀπάντησαν ὅτι εἶχε χτές τὸ βράδυ ἀποθάνει ἀπὸ πείνα καὶ περιμέσαν οἱ γειτόνοι νὰ στείλουν νὰ τὸν σηκώσουν..... Ἄτῃς τὸ βράδυ ποῦ σεῖς, ὦ εὐγενικές μου δεσποινίδες καὶ κυρίες καθώσατε καὶ κλέγτε γιὰ τὰ φανταστικὰ παθήματα τοῦ ἥρωα ποῦ ἡ φαντασία ἐνῆς συγγραφέα ἔπλασε ἓνας πραγματικὰ δυστυχῆς, ἓνας φτωχὸς πέθαινε ἀπὸ πείνα. Κι' εἶραστε ὅλοι ἔνοχοι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ. Γιατὶ ἂν δίδωμε μόνον 350 λεπτὰ ἢ κἀθένας σ' αὐτὸν ὅταν ἄσφαλλα τὸν συναντήσαμε χτές γυρίζοντας ἀπ' τὸ ἀπογευματινὸ περίπαιτο, θὰ τὸν σώζαμε.....

Καὶ γιὰ δικαιολογία μοῦ φωνάζει ὁ ἑαυτοῦς μου πῶς ἔτσι εἶναι τοῦτος ὁ κόσμος καὶ προσθέτει «ποῦ νὰ ξέρω γὼ πῶς πεινοῦτε ὁ σημερινὸς νεκρὸς...»

Ὅχι φωνάζει τὸ λογικὸ. Ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἔτσι, εἶμαστε μεῖς ποῦ τὴν κάνουμε ἔτσι γιὰτὶ ἂν κἀθένας μας ἔδιδε τὴ δεκάρα του, σὲ κἀθε ἐρείπιον καὶ ναυάγιον τῆς ζωῆς, πῶς θὰ πέθαινε ὁ φτωχὸς ἀπὸ πείνα. Κι' ἂν περιορίζαμε τὰ περιττά μας ἔξοδα καὶ τὸ περίσσειμα τὸ δίδωμε γιὰ τὸ κτίσιμον ἐνῆς φτωχοκομείου πῶς θὰ βρισκόταν ἓνας ποῦ νὰ μὴν ἔχη πῶς μ' ἓνα ξεροκόμμα το ψωμὶ νὰ κατασιγάσῃ τὴ πείνα του; Βλέπω γύρω μου εἰρωνικὰ μειδιόματα κι' ακούω τοὺς ἐπιτημητῆς νὰ λέν πῶς αὐτάθλα εἶναι τ' ἀέρα κουβέντες. Καὶ θ' ακούσω ἀπὸ κανένα στόμα ἔσως ὅτι μὲ τὰ λόγια δουλεῖ δὲ γίνεται. Δὲ τ' ἀμφισβητῶ καὶ γι' αὐτὸ ζητῶ ἔργα. Τὶ κάνουν τὰ φιλάνθρωπικά μας ἰδρύματα;.. Ἐπ' μένω ὅτι ἂν κἀθένας ἀπὸ ὅλους μας εἶχε λέγη θέλησι κι' ἐπιμονὴ γιὰ τὸ καλὸ τότες ἢ δυστυχία θὰ μετριαζότανε καὶ ποτὲ σήμερα δὲ θὰ βρισκόταν στὴ δύσκολη θέσι κἀθε περιπατητῆς νὰ κρούψῃ τὸ πρόσωπο ἀπὸ ντροπὴ μπροστὰ στὴ θεὰ ἐνῆς ποῦ

πέθαινε ἀπὸ πείνα
19—3—1924
ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΗΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Εἶδωλο

....Δὲν εἶναι δηλητήριο ποῦ ξεχύνει ἡ πέννα μου; δὲν εἶναι ἡ ἐκδήλωσις μέσους μηδὲ βροχαστεναγμῶς ποῦ θὰ πληκώσῃ κείνους ποῦ μὲ πληγώσαν... Εἶναι ἡ θλίψις ἐξωτερικέουσα τοῦ ἐσωτέρου πόνου ποῦ μὲ ξεχίζει, εἶναι μὲτ' ὅλην ἡλικίαν καὶ μὲτ' ἀνακαύριση. Εἶναι ἡ θλίψις ἀνάστα ποῦ ἀφίνει ὁ σωσμένος ναυαγὸς νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ σήματα του ποῦ μέσα των συντελοῦντων τρικυμῆς πολὺ μεγαλύτερη κἀπὸ τὸ τρικυμῆ ποῦ τὸν ἔφερε ἔρημον ἀπόριμα σ' ἐρημικὸ ἀκρογᾶλι. Εἶναι ὁ ἀναστεναγμὸς τῆς ἀνακαύρισης ποῦ ἀφίνει ἓνας θαρραλὸς πληγωμένος ποῦ καταλαβαίνει πῶς θὰ σωθῇ μὰ, ἀλλοίμονο, θαναί πάντα πληγωμένος....

Δὲν εἶναι μέσος; ὄχι!.. Κι' ἂν ἡ πεθομιές ἢ αἰθεροπετοδὲς συντροφίτηκν ἀπὸ τὴν ἀπαίσιαν, τὴν ἀνατριχιαστικὴν κρούσῃ τῆς πραγματικότητας, ἢ καρδιὰ μου ποδ' ἀγάπησεμὶνὰ φορὰ, ἀγάπησε γιὰ πάντα!!

Ἄς ζουρελιάζονται τὰ ὄνειρατα, κι' ἄς ἔχουνε γιὰ ἀποτρόπιον πλάστιγγον τὴν περιφρόνηση... Ἄς συντρίβεται ἡ πλάνη φαντασία, κι' ἄς μηδενίζονται ὅλες ἡ σκέψεις ποῦ παντοτεινὰ περιβάλλαν καὶ θὰ περιβάλλουν τὸ εἶδωλο!?! Ἄς νειώθω τὴ μοναξιά τοῦ περιφρονημένου τοῦ ἀπογοητευμένου, τοῦ ἀνέροαστου! Ἢ περιφάνεια ποῦ κρατιόταν ψηλὰ στὸ ὕψος τῆς μακροῦ ἀπὸ κἀθε ἐξευτελιστικῆς ποταπότῃ ἄς σκύβῃ ψωμοζήτητρα στὸ εἶδωλο τῶν ὄνειροπλάνων πεθυμιῶν μου...

Ταπεινὸς προσκυνητῆς μὲ ἄς ἀγνῆς στὸ παρελθὸ ψυχούλας, σκληρῆς στὸ τωρινὸ, καὶ καταστρεμμένης στὸ μελλούμενο, ἄς ἀφένουμα

fuck if you see key

έρμαιο της ψυχής ... της ψυχής που διαφεντεύει το κάθε τι έτσι που το θέλει... Της ψυχής της ανέκτησης που κλει μέσα της τόσα ευγενικά τόσα άφρατα... Ας κουράζωμαι ψυθυρίζοντας το «έρως ανέκατε μάχην» κι' ας φαντάζομαι το είδωλο να ξεσπά σ' ένα ακιμάτητο κι' ολόψυχο γέλιο μπροστά στην αγάπη που γιομίζει το είναι μου χωρίς αξιώσεις.. την αγάπη αυτή που τη καταλαμβάνει να με πλημμυρίζει με που δεν τολμούσα ποτέ να πιστέψω πως την αιάτνωμαι έτσι που πρόπει να την αιάτνωθαι κανείς, την αγάπη αυτή την έννοια μ' όλη της τη δύναμη να με κατακρίνει γιατί τόσο καιρό τώρα την παραγνώρισα κι' άφισα τη σκληρή πραγματικότητα να μου τη ξεφρανερώση πλατεί, άσύγριτη, άδέσμευτη!!!..

"Επρεπε να ιδώ το είδωλό μου να το πέρνουν άλλοι στην ακιμάτη τους δρόμο, κι' αυτό ν' ακουθαι πιστά, πηγαίνοντας κι' αυτό ένα δρόμο χαραγμένο από τους πολλούς, να το ιδώ να κατασέρνεται ως τ' αντίκρισμα των ελευθεριών πλάτων της ύλης, να να καταλάβω την υπεραντωτόνη, τη πλημμύρα της αγάπης μου, τώρα που—ώρμε—είναι άργά!!!..

Είχα την υπερισκεψία και την άσχετα να πιστεύω πως ή αγάπη καταλαμβάνεται ήπ' όλους ώς αν κι' από μένα... Είχα την ανοησία να φαντάζομαι πως αν ή ψυχή μου παθαίνεται, αίστι στένεται —ΑΓΑΠΗ, τη ιδιο θάκανε και ή ψυχή του είδωλου —Ο ΑΓΑΠΟΡΣΕΙ!..

Και τώρα ή σκληρή της πέρας ή πέρας άς γιομίζει κι' απών ακόμη μυστήριο της ζωής. Η πέρας που αχώρηση στη πλήρωσή της ρουφά κάθε γαλήνη παιδικία, κάθε χιρό ζωοτυνή και πόνο πάλωραπημένο, άς ικανοποιηθαι από τη καλή την αντίληψη της αγάπης που τόσο σκληρά διδάχτηκε, κι' εγώ, ναυάγο της ζωής, καταπρημένος από την ύπαρξη που καταπύνη το κάθε τι άς βρίσκουμε

Άλλος Προμηθέας δεμένος στο βράχο της Αγάπης, κι' αντί για γόπας που θα μου ξεταίξει το σκότι θάχω την άκρηπτη την απουσία του... είδωλου!.....!

24-3-1924

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Διάλεξη - διαβάστη-
κε στις 10 του Φλε-
βάρη.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Για τα σχολεία της λογοτεχνίας καθένια από οās θάχη ακούσει. Η διαφορά βέβαια από τών μυστιστόρημα που ανήκει σε τουτο το σχολείο της λογοτεχνίας ως άλλο μυστιστόρημα που ανήκει σε κείνο το σχολείο είναι φανερή. Καθεις που πιάνει το μυστιστόρημα για να μελετήση κι' όχι για να διαβάση για ν' άντλήση κάτι τι κι' όχι για να περάση την ώρα του—ώρα που και μ' άλλο τρόπο μπορεί να περάση—ή πρώτη του δουλειά αναμφοισβήτητα είναι να κριτάξη το συγγραφέα του—άλλα κι' ύστερα, άφου μελετήση, ν' αναζητήση την έννοια του βιβλίου που κράτησε στα χέρια—το ρόντο να τοπούμε—κι' όχι να κλείση το βιβλίο, κι' ή σκέψη του να μην τον ακολουθήση ούτε διό λεπτά... Ύστερα από το διάβασμα του βιβλίου, άς πιόση το κεφάλι του με τα δυο του χέρια κι' άς σκερθη καλά το φόντο...—το σημείο που ο συγγραφέας θέλει να γγίση, ή το κακό που θέλει να κωτηρίση.

Και τώρα, άς γυρίσωμε στο θέμα μας. Τη λογοτεχνία σε σχολεία πρώτοι Γάλλοι συγγραφείς τη χωρήσαν, Παληά, το Μεσαίωνα ακόμα, το κλασσικό σχολείο, που ακολουθούσε πιστά τους κανόνες τους χαραγμένους από τους αρχαίους, παραμερίστηκε από το καινούργιο σχολείο που επέβαλε ή αλλαγή των περιστάσεων. Καθένα έθνος πριν ακόμα δημιουργήση νεώτερη λογοτεχνία ακολουθεί τις γραμμές που χαράξαν παλιότεροι συγγραφείς. Την άποσπαση από τα κλασσικά συγγραμματα μπορεί κανείς να τη δει σε μās τους. Έλληνες που τόσο λίγα χρόνια μās χωρίζουν από τη δημιουργία Νεοελληνικής λογοτεχνίας.

Βέβαια τα χρόνια της δουλειάς, που κυρτωμένοι έμεις οι Έλληνες κάτω από το βαρύ ζυγό, δε μπορούσαμε ν' αναπτύξωμε καινούργια τέχνη, αναγκαστικά θα προσκολώμαστε στα παληά συγγράμματα, γιατί εθτυχημένοι έμεις ε-
χομε! Ναι, έχωμε παλαική παραγωγή που σ' αυτή μπορούμε πάντα ν' αποβλέπωμε! Μπορούμε χωρίς να κοκκινήσωμε να το πούμε ως είμαστε ψηλά σ' αυτό τοδύλαστο το ζήτημα! Καθένας άς θυμηθη το Τρίο του Αισχύλου, του Εβριπίδη του Σοφοκλή...! Η Ηλέκτρα, ο Οιδίπους εν Κολωνή ή Αντιγόνη (Σοφοκλής) ή Τρέτιδες, ο Κύνωπας (Εβριπίδου) οι Πέρσαι ή Ευμενίδες ο Αγαμέμνων (Αισχύλου) μπορούν να μās δώσουν θροφή! Μπορούν να μās εμπνεύσουν, να μās εμπνεύσουν! Ναι! έμεις μπορούμε ν' ακολουθήσωμε το κλασσικό σχολείο!

Άλλοιμονο τώρα πλειά, ύστερα από τη δημιουργία νεώτερης τέχνης παραμελήθησαν όλα αυτά τās αστέρια—τα ολόφωτα—που από τη μακρονή εποχή πάντα θα στέλνονε το λεπτό μα δυνατό φως τους!!!..

Δύστυχα τώρα προτιμάται μια ξένη μετάφραση παρά μια δική μας μετάφραση έργων δικών μας που άλλοιμονο ή άγνοια των νεωτέρων τα περιβάλλει. Βεβαίως είναι κι' άλλοι μυστιστοριανγνώστες κατώτερου επίπεδου. Γι' αυτούς άς μη γίνη λόγος! άς μιλούμε μόνο για κείνους που παραμέλουν τα ολόφωτα αστέρια..

Τώρα πολύ μιλήσαμε εφύγαμε από το θέμα. Βλέγωμε για την άποσπαση από το κλασσικό σχολείο. Είπαμε πως έμεις εφύγαμε ύστερα από την ανάπτυξη νεώτερης λογοτεχνίας. Το πως κι' οι Γάλλοι άποσπατήσαν και πως δημιουργήσαν νέο σχολείο λογοτεχνίας θα πούμε άμέσως παρακάτω.

... Όταν ο 18ος αιώνας βρι σκότανε στα τέλη του και ο 19ος στις αρχές του γίνονται πσυδαίες μεταβολές στη λογοτεχνία. Η άγάλη προς το σκοτεινό κι' ακαθόριστο και το έθνικό συναισθημα μαζί αυτά τα δυο αντιδράσανε κατά της κλασσικής λογοτεχνίας των Γάλλων. Η φριτασία, ή αίσθημα τικότητα και κάποια μίσηση προς τον Shakespeare επικρατούν. Η τάση αυτή ώνομαστήκε ρωμαντισμός κι' ή τότε λογοτεχνία ρωμαντική.

Πρώτα—πρώτα στην Αγγλία έδηλώθημε αυτό το πνεύμα τη άποσπασης από τη κλασσική του

≡≡≡ ΑΘΗΝΑ ≡≡≡
 ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓ
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕ

Έσσι... έτησία Δοξαμίς 25
 έξάμηρος 15
 Έξωτεριοκότ Άμερικ Δολ 2
 Δείπών Κορρών ΦοΓαλλικά
 Έξάμηροι ανάλογας

Τά χειρόγραφα δέν έπι-
 στρέφονται. Έργα ποδ θέ-
 γουον πρόσωπα δέ δημοσιεύ-
 ονται. Κάθε έργο να συνο-
 δεύεται από διδραχμο.

Όποιος θέλει να γράφη
 με ψευδώνυμο όφείλει να
 μάς τδ δηλώση, πληρόνων-
 τας 2 δρ. για την έγκρισή
 του.

«Έλ μεταξύ σας» 1 δρ
 λεπτά ή λέξεις και έντός κορ
 νέξας 1 δρ. επί πλέον.

σα λογοτεχνία. Οι ποιητές Ossiam
 Byron, Shelley, Walter Scott
 διαβάζονται άκ' όλη την Έθρώπη.
 Άλλά και στη Γαλλία δέν άργει ο
 δρωμαντισμός να 'ρθή.

Κι' εισηγητής χορησιμεύει ο
 Chateaubriand που ή λαμπρός ιδιώ-
 τητής το είναι ή λάμψη του ύφους,
 ο πλούτος της φαντασίας, ή εϋ-
 αισθησία, τδ πάθος, ή μουσικότητα,
 ή δύναμη, τέλος, ή περιγραφική κι'
 ή χροματισμένη, που φαίνονται
 στα άριστοτεργήματά του «τό Πνεϋ-
 μα του Χριστιανισμού», «Ατάλα»,
 «Ρενέ» ο «Τελευταίος των Αβε-
 νοροόγγων» κ. λ. π.

Τά Έτα χρόνια ή M. Staël κόρη
 του ύπουρου Necker δίδει στο
 κοινό τδ όμορφα της βιβλία «Del-
 phine», και «Corinne» και με τδ
 De l'Allemagne (Περί Γερμανίας)
 κάνει τούς πατριώτες της να γνω-
 ρίσουν μιá φιλολογία, μιá χώρα,
 που άγνοούσαν.

Άλλοι άκολουθούν άλλ' όχι και
 τόσο άξιόλογοι, κι' έρχεται ο Λα-
 μαρτίνος—ο λυρικός μεταβεβλη-
 μέγος οδ άγθρωπο, —να κάμη την
 εμφάνιση του καινούργιου σχολείου
 με τή «Ires Meditations» (Πρώτες
 μελέτες). Σ' αυτόν ή ποίηση είναι
 έμπροτος, τρέχει σαν από μιá πηγή.
 Θαρμάσιος αυτόσχεδιαστής, δέν
 υποτάσσεται στη λεπτομερή δουλειά
 του ύφους. Η ποίηση του, πότε
 μαλακή και σκοτεινή, πότε δυνατή
 κι' υπέρροχη είναι μιás λεπτότητας
 άφθαστης.

Σέ λίγο όμως τδ οικήπτρα του
 νέου σχολείου έρχονται στο Victor
 Hugo τδ παραγωγικώτατο συγγρα-
 φέα τόν απαρύμλλο ποιητή. Είναι
 πεια ο αναμφισβήτητος άρχηγός. Ο
 εϋσυνείδητος αυτός καλλιτέχνης, τδ
 υπέρροχο πνεύμα, ο ψάλτης της ά-
 γάπης, ο φιλόσοφος τών κοινωνι-
 κών πληγών, πολεμάται άγρια από
 κείνους που μένανε από τδ κλασικό
 σχολείο. Και ο πόλεμος γίνεται
 έρωστικό ζωηρό στο θέατρο: πα-
 ρατίζεις οδ κείνες του «Έρμάνη»
 είναι μάχες στις όποιες ή νίκη μέ-
 νει τελειωτικά στους νεωτερίζοντες,
 και ο V. Hugo στο πρόλογο τού
 δράματος «Cromwell» όίγει τή
 μανιφέστα του νέου σχολείου. Η
 φιλολογική επανάσταση τών ρω-
 μαντικών αντικαθιστά τδ άγρο κι'
 άχρομο ύφους τών τελευταίων κλασ-
 σικών με μιá γλώσσα πειδ ισχυρή
 και πειδ παραστατική. Τδ όνομα
 του V. Hugo που άκολουθεί αϋ-
 τή την ανακαίνιση στη λυρική ποι-
 ηση, στο θέατρο, στο μυθιστόρη-
 μα, υπερέχει όλης της σύγχρονης
 περιόδου. Η πλούσια φαντασία
 του, ή παραγωγική έρευρητικότητα
 του, τδ θαυμάσιο και ήχηρό
 τού Style τόν θέτουν στη πρώτη
 γραμμή. Κάτω από τή σημαία του
 έρχονται να ξετυλιχθούν πολυά-
 ριθμοι ποιητές από τούς όποιους
 μερικοί είναι μεγάλοι.

Ο Al de Vigny ο συγγραφέας
 τών «Νυκτών» είναι ο ποιητής
 ο Πνευματώδης, ή φύση ή λυρική...
 Ύστερα άπ' αυτούς τούς «δασκά-
 λους» έρχονται ο Aug. Barbier
 με τούς «άμβους» του, ο Θεό-
 φίλος Γαωτίε ο άφειτος ρυθμιστής,
 ο μουσικός τού στίχου. Κατόπι ο
 Sainte Beuve ο ποιητής τών
 «Consolations» και τών «Σιέψεων
 τ' Αλφούστου» που άκόμα γίνει
 ο διάσημος κριτικός. Ο Brizeux ο
 τρυφερός και μελαγχολικός συγγρα-
 φέας τών «Fleurs d'or», ο Marecline
 Desbarbes Valmore ο όποιος
 ύστερα από μιá άθλια ζωή ψάλλει
 με γαλήνη και φυσικότητα τις συγ-
 κινήσεις του, ο Έγήσιπος Μορώ
 ο συγγραφέας της δροσερής «Μυο-
 σωτίδας», ο Φέλιξ Άνβέρ ο συγ-
 γραφέας τού διασήμου σονέτου, ο
 Autran και άλλοι.

Τόν ίδιο χρόνο αναπτύσσεται και
 τδ γαλλικό μυθιστόρημα.

Η Γεωργία Σίνδη είναι ή πειδ
 άξιόλογος αντιπρόσωπος τού ρωμαν-
 τικού μυθιστορηματος. Η μέηση
 δέν κυριαρχεί τώρα όπως άλλοτε
 και ο Walter Scot είναι ο εϋνο-
 σύμμενος όλων τών διανοομένων.
 Ο Vigny με τδ βιβλίου του «Cinq
 Mars», ο Pr. Merimee με τδ

«Χρονικά τού Καρόλου τού Θου», ο
 Hugo με τή «Παναγία τών Πα-
 ρισίων» δίδουν άκριβή ιδέα τού
 είδους τούτου. Άς ποϋμε άκόμη
 για τόν Stendhal, τόν Balzac,
 τδ δυνατό ζωγράφο τών ήθών τδ
 ζωηρό δημιουργητή τών «τύπων»,
 τόν Alexan. Dumas (πατέρα), τόν
 Charles Notier, τόν Al. Karr κι'
 άλλους....

Κι' έτσι βλέπομε τδ αγωνιζέ-
 τής διαμόρφωσης τού Νοϋ να έ-
 τυλίσσονται κάτω από τή σημαία
 τού ρωμαντισμού... Άλλά καθώς
 κάθε τι έχει τδ τέλος του, έτσι και
 τδ σχολείο αυτό έμελλε, άν όχι να
 σβύση να δημιουργήση ένα νέο
 σχολείο που ή δημιουργία του ή
 ταν άναπόφευκτη ένεκα της αλλαγής
 τών περιστάσεων και τών ιδεών.

Άφοδ καλά έργαστήσαν οι οπα-
 δοί τού ρωμαντισμού, άφου και
 στη Γερμανία επέβλεσαν τις άρχές
 των από τις όποιες ξεπροβάλλαν:
 ο Novallis, ο Χάινε, οι άδερ-
 φοί Σλέγκελ κι' άλλοι, αναγκάστη-
 κε να όποχωρήση σε μιá νέα τάση
 για τή διαμόρφωση νέου σχολείου.
 Σ' αυτή τή νέα περίοδο ή πειρα-
 κή θέση έχει ο Leconte de Lisle. ο
 συγγραφέας τών «Αρχαίων ποιημέ-
 των» και τών «Βυρβαρικών ποιη-
 μάτων», που ζητεί τήν έμπνευση
 πότε στην άρχαία Ελλάδα, πότε
 στην Ινδία. Τδ μεγαλειό τού ρυθ-
 μού, ή έπεξεργασμένη πλαστικό-
 τητα τού στίχου κι' ή κλίση τού
 προς τήν άπαισιόδοξία, τόν κάνουν
 τόσο επιβλητικό.

Με νέες ιδέες λοιπόν παρουσιά-
 ζεται τδ νέο σχολείο που τδ όνομά-
 ζουνε «Σύγχρονο Παρνασσό»—
 Παρνασσική σχολή καθώς τήν ά-
 κοϋμε—. Η κορυφός αυτού τού
 σχολείου είναι ο Θεόδωρος Banville
 ο δεξίος ομιλετής τών φανταστικών
 τραγουδιών, ο έρευρητικός εις τό
 να μεταχειρίζεται τούς θρημικούς και
 τις όμοιακαταληξίες και πειδ δύσκο-
 λες, ο Κάρολος Μπιοντελιό ο συγ-
 γραφέας τών «Fleurs de mal» που
 ή έκφραστικότητα του, ή παραδο-
 ξότητα κι' ιδιοορθμία του καθώς
 και ή διαπεραστική άρμονία του
 τόν καθιστούν μιá από τής κορυ-
 φές. Άκόμη άς ποϋμε για τόν
 Francois Coppée, τδ ψάλτη τών πε-
 ριφρονημένων, τδ S. Prudhomme
 λεπτό ποιητή, τδ σκεπτικό πνεύμα
 που κάνει στους στίχους του να
 μπουν ή ψηλότερες φιλοσοφικέςθε-
 ωρίες, τόν J. Maria de Heredia τδ
 ποιητή που με τ' «Άλάθευτα» του
 δίδει πραγματικό τύπο βιβλίου
 τού «Σύγχρονου Παρνασσού». Α-
 κόμα άς κάμομε λόγο για τδ Vi.

ctor de Laprade, τὸν Eugène
Mannuel τὸν Jean Richerpin τὸν
Gabriel Vicaire.....

Τὸ τέλος τὸ ἐλπίμενο

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΞΕΣ ΤΟΥ OSCAR WILDE

ΤΟ ΚΥΙΤΗΡΙΟ

Κι' ἐβασίλευσε σιγή στὸ Κρι-
τήριον κι' ὁ ἄνθρωπος ἦλθε γυ-
μνὸς μπροστὰ στὸ Θεό.

Κι' ὁ Θεὸς ἀνοίξε τὸ βιβλίον
τῆς Ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου.

Κι' ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἄνθρω-
πο: « Ἡ ζωὴ σου ὑπῆρξε ἄτιμη,
καὶ ἐφάνηκες σκληρὸς σ' ἐκεί-
νους ποῦχαν ἀνάγκη βοήθειας
καὶ σὲ κείνους ποῦ ἔλειπε ἡ
βοήθεια ὑπῆρξες σκληρόκαρδος.
Ὁ φτωχὸς ἦλθε σὲ Σένα καὶ
σὺ δὲν ἀκουσες, καὶ τ' αὐτιά
σου ἔκλεισαν στὴ φωνὴ τοῦ θλιμ-
μένου Μου. Τῆ κληρονομία τῶν
ὄρφανῶν καταχράσθηκες, κι'
ἔστειλες τὶς ἀλεπούδες στὸ ἀμπέ-
λι τοῦ γείτονά σου. Σὺ πῆρες τὸ
ψωμί ἀπ' τὰ παιδιά καὶ τῶν
στούς σκύλλους νὰ τὸ φᾶν,
καὶ τοὺς λεπροῦς Μου ποῦ ζοῦ-
σαν σιὰ ἔλη εἰρηνικὰ καὶ μ' ἐ-
δόξαζαν, σὺ τοὺς ἐδίωξες καὶ τῆ
γῆ Μου, μὲ τὴν ὁποία σ' ἐπλα-
σα, ἐβόλωνες μ' αἷμα ἀθῶο».

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἀποκρίθηκε
« Ἔφαγα».

Καὶ ὁ Θεὸς ἀνοίξε τὸ
βιβλίον τῆς Ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Θεὸς εἶπε στὸν ἄνθρω-
πο: « Ἡ ζωὴ σου ὑπῆρξε ἄτιμη
καὶ ἄμορφα ποῦ σοῦδειξα
σὺ ἐπῆρες, καὶ τὸ Καλὸ ποῦ
χω κρύψει τὸ πέρασες. Οἱ τοί-
χοι τοῦ δωματίου σου ἦσαν ζω-
γραφισμένοι μὲ εἰκόνες, κι' ἀπ'
τὸ κρεββάτι τῆς λαγνείας Σου
παραδῶθηκαν τοὺς ἡχούς τοῦ
αὐλοῦ. Σὺ ἔχτισες ἑπτὰ βωμοὺς
στὰ ἁμαρτήματα ποῦ ὑπέφερα
κι' ἔφαγες ἀπ' τὸ πρᾶγμα ποῦ
δὲν ἔπρεπε, κι' ἡ πορφύρα τοῦ
φορέματός Σου ἦταν κεντημένη
μὲ τὰ τρία σημεῖα τῆς ντροπῆς.
Τὰ εἰδωλά σου δὲν ἦσαν οὔτ'
ἀπὸ χρυσὸ οὔτ' ἀπὸ ἄργυρο ποῦ
βαστούν ἀλλὰ ἀπὸ σάρκα ποῦ
χάνεται. Σὺ ἔπλυνες τὰ μαλλιά
των μὲ μυρωδιὲς κι' ἔβαλες πο-
μεγκρονάτες στὰ χέρια των. Μὲ
ἀντιμόνιο ἐκκληίδωσες τὰ βλέφα-
ρά των, καὶ τὰ σώματά των ἐπα-
σάλειψες μὲ μῦρα, Σὺ ὑποκλίδη-
κες ὡς τὸ ἔδαφος μπροστὰ των.
Σὺ ἐδειξες στὸν ἥλιο τὴ ντροπή

σου καὶ στὴ σελήνη τὴ τρέλλα
Σου.

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἀπήντησε « Ἔ-
τσι ἔφαγα».

Καὶ γιὰ τρίτη φορά ὁ Θεὸς
ἀνοίξε τὸ βιβλίον τῆς Ζωῆς τοῦ
ἀνθρώπου.

Κι' ὁ Θεὸς εἶπε στὸν ἄνθρω-
πο, « Ἄτιμη ὑπῆρξε ἡ ζωὴ σου,
καὶ μὲ τὴν ἀτιμία συνέδεσες τὸ
καλὸ, καὶ μὲ τὴν ἀδικία τὴ δι-
καιοσύνη. Τὰ χέρια ποῦ σ' ἔδω-
σαν ἐπιλήρωσες καὶ τοὺς μιστοὺς
ποῦ σ' ἐθήλασαν ἀπεποιήθης
Κεῖνος ποῦ ἔρθε σὲ σένα μὲ νερὸ
ἔφυγε διψασμένος, καὶ τοὺς ἡλιθι-
οὺς ποῦ σ' ἐκρυψαν σὲς τέντες
τὸ βράδυ, τοὺς ἐπρόδωσες πρὶν
τὴν ἀγῆ. Τὸν ἐχθρὸ σου ποῦ
σοῦ φείσθηκε, ἐπαγίδευσες καὶ
τὸ φίλον ποῦ περπατοῦσε μαζύ
σοῦ σὺ ἐπώλησες γιὰ λίγα λεπτά
καὶ σ' ἐκείνους ποῦ σοῦδῶσαν
Ἀγάπην σὺ ἔδωσες Λαγνεία μὲ
τὴ σειρά σου. Κι' ὁ ἄνθρωπος
ἀποκρίθηκε ἔτσι ἔφαγα.

Κι' ὁ Θεὸς ἔκλεισε τὸ βιβλίον
τῆς Ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ
εἶπε, « Ἐβόλαια θὰ σὲ στείλω στὴ
Κόλαση. Ναι στὴ Κόλαση θὰ σὲ
στείλω».

Κι' ὁ ἄνθρωπος φώναξε: Δὲ
μπορεῖς».

Κι' ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἄνθρω-
πο, « Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ στεί-
λω στὴ κόλαση καὶ γιὰ ποιά αἰ-
τία;»

« Γιατὶ στὴ Κόλαση ἔζησα πάν-
τα» ἀπάντησ' ὁ Ἀνθρώπος.

Κι' ἐβασίλευσε σιγή στὸ Κρι-
τήριον.

Κι' ὅποτε ὁ Θεὸς μίλησε,
κι' εἶπε στὸν ἄνθρωπο, « Βλέ-
πω πῶς δὲ μπορῶ νὰ σὲ στείλω
στὴ Κόλαση. Τότε θὰ σὲ στείλω
στὸ Παράδεισον, ναι στὸ Παράδει-
σον θὰ σὲ στείλω».

Κι' ὁ Ἀνθρώπος ἐφώναξε
« Δὲ μπορεῖς»

Κι' ὁ Θεὸς εἶπε στὸν ἄνθρω-
πο « Γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ σὲ στείλω
στὸν Παράδεισον, καὶ γιὰ ποιά
αἰτία;»

« Γιατὶ ποτέ, καὶ σὲ κανένα
μέρος, δὲν μπόρεσα νὰ τὸ φαντα-
σθῶ, ἀπάντησ' ὁ ἄνθρωπος.

Κι' ἐβασίλευσε σιγή στὸ Κρι-
τήριον.

(Μετάφραση ἀπ' τ' Ἀγγλικὸ)

Γ. Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

Τύποις Καταστημάτων

Γ. Ε. Γεωργιάδης καὶ
Σίας

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Laure Quérin

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἡ φιλενάδα
μου ἡ κυρία Lenglué, δὲ μιλοῦ-
σε πειὰ παρὰ γιὰ πνευματισμὸ
γιὰ τραπεζάνια καὶ ἄλλες μαγγα-
νεῖες— εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐκ-
φράσεώς της—γενομένης ἀπὸ
κάποια κυρὰ Μπονόν, ποῦ εἶχε
ἔρθει στὴ γειτονιά της καὶ μὲ τὴν
ὁποία εἶχε συνδεθῆ. Ἐγὼ δὲ
μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς συν-
δέεστε μὲ κάθε ἓνα μὲ τὴ δικαιο-
λογία πῶς εἶναι γείτονάς σας.
Μπορούσατε τότε νὰ γινήτε ἐ-
πιστήθιοι φίλοι μὲ ἓνα δῆμιον,
στὸ ὁποῖο θὰ ἠρχότανε ἡ ἰδέα
νὰ ἐγκαθιδρυθῆ κοντὰ σας. Εἶναι
ἀλήθεια πῶς ὡς γείτονους ἐγνώ-
ρισα τὴ κυρία Langlué τὴ κυρία
Versaint καὶ τὸ γαμβρὸ Mablott
καὶ νὰ εἴθε ἀποτελέσμα. Ὅλο ἐ-
νόχλησεις, γιατί ἡ Δεγκλιέ εἶναι
ἡ πειὰ δυσάρεστη δέσπονη ἡ
Βερσέν εἶναι μιὰ μικρὴ χήρα
φιλάρεσκος γιὰ τὴν ὁποία ἀναγ-
κάστηκα νάρθω σὲ διάστασι μὲ
τὸν ἄδερφόν μου Δουκιανὸ καὶ
ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸ Μομπλότ αὐτὸς
θάστεφανωθῆ τὴν κόρη μου!

Δὲ θέω νὰ φιλονικῶ γι' αὐ-
τὸ τὸ γάμο ὄμως, ἂν πρέπη νὰ
πῶ τὸ βάθος τῆς σκέψης μου
δὲ μαντεύω τίποτε καλὸ.— Ἀλ-
λὰ ποῖός γαμβρὸς φαίνεται τέ-
λειος στὰ μάτια μίαν μητέρας
ἀφωτισμένης καὶ διορατικῆς;—

Τέλος— γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ
ἐπειδὴ ἡ κυρὰ Δεγκλιέ μὲ γαρι-
κινούσε νὰ παρευρεθῶ σὲ μιὰ ἀ-
πὸ αὐτὲς τὲς συναθροίσεις, τῆς
ὁποῖες ὠνόμαζα «μογικίς» γιὰ
νὰ τὴ πειράξω, ἀπεφάσισα νὰ
πάω χιτὲς βράδυ στὸ σπίτι της
Δὲν ἐπῆρα μαζὶ μου παρὰ τὸν
ἀντρα μου γιατί φοβήθηκα μή-
πως καὶ σὲς κόρες μου ὅσο καὶ
στὸ μικρὸ μου Λέοντα ἡ θεὰ
πραγμάτων ὑπερφυσικῶν θὰ δι-
έγειρε τὰ νεαρὰ των νεῦρα— Ὅ-
πως ὕστερα ἀποδείχθηκε τῶκα-
μα πολὺ καλὰ γιατί γίνηκε μιὰ
φοβερὴ ἐσπερίδα, τῆς ὁποίας δὲ
μπορῶ νὰ διώξω τὸ ἀπαίσιο
σουβενίρ! Ὅταν μπήκαμε βγήκε
μιὰ φωνή: « Πῶς, κάματε τουα-
λέττα; ξέρετε καλὰ πῶς εἶμαστε
μεταξὺ μας. Κι' ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ
κεῖ ἡ Δεγκλιέ δὲν ἐτελείωνε. Κι'
αὐτὸ ὅλο γιατί φοροῦσα ἓνα και-
νοῦργιο μπλάβο μεταξωτὸ φόρε-
μα. Ἦσαν ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ

κύριο Λεγκλιέ, τὸ ζεῦγος Ρανζέ, ἢ Βερσέν καὶ οἱ Μπονὸν μητέρα καὶ γυιὸς. Αὐτὴ μικρὴ μὲ μιὰ χοντρὴ κεφαλὴ σκεπασμένη ἀπὸ κόκκινα μαλλιά, μὲ μάτια μπλάβα, ὠχρὰ συνεχῶς γουρλομένα κάτω ἀπὸ τὸ λορνιδόν.

Ὁ γυιὸς, ἕνας διάβολος δέκα ἑπτὰ χρονῶν, ἀδύνατος, ὠχρὸς, μὲ τὸ πρόσωπο σημαδεμένο ἀπὸ τὸ κύπημα ἐνὸς κλαδευτηριοῦ, μὲ ἕνα ὑπερῶς μεγέθους στόμα, μορφάζον ἀδύσκοπα μ' ἕνα εἶδος γέλοι ποῦ ἔδειχνε κἄτι ἐλκεϊνὰ δόντια. Κάνει μάθημα στὸ Ὄδειο καὶ παίζει βιολαντσέλλο δὲ ξέρω σὲ ποιὸ μικρὸ θέατρο. Μοῦ ἐπανέρχεται λίγο στὴ μνήμη μου καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἦταν αὐτὸς αἰτία τόσο ὅσο καὶ τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα ποῦ ἄφησα τὶς κόρες μου στὸ σπίτι. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὅσον ἀφορᾷ τὴν Εὐμμία εἶμαι ἀσφαλισμένη γιὰτὶ εἶναι ἀρραβωνισμένη, ἀλλὰ ἡ Ἰντα μου εἶναι τόσο ἐξημμένη ὥστε φοβοῦμαι πάντα γι' αὐτὴ καμμία μανία γιὰ κανένα ἀρτίστα. — "Α! τὰ καθήκοντα μιὰς μητέρας οἰκογενείας εἶναι μεγάλα ὅταν ἔχει κόρες τὲς ὁποῖες ὀφείλει νὰ προσφύλαττει!

Μόλις εἶχα καθίσει καὶ γίνηκε ἀνάγκη νὰ σηκωθῶ. Φαίνεται πῶς τὰ πνεύματα δὲν ἐφανερώνοντο παρὰ σὲ ἕνα μικρὸ δωμάτιο ἀκατοίκητο κείμενο στὸ ἄκρο τοῦ διαμερισματος.

Οἱ κύριοι αὐτὰ ἐδήλωσαν ὅτι προτιμοῦσαν νὰ μείνουν νὰ καπνίζουν στὸ σαλόνι καὶ γίνηκε λοιπὸν μεταξὺ γυναικῶν ἐξαιρέσει τοῦ νεαροῦ Bohuon — ποῦ πήγαμε νὰ ἐπικαλεστοῦμε τὰ πνεύματα. Νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ πνευματισμὸ εἶναι κείνο ποῦ δὲ θάξερα νὰ κάμω γιὰ πολλοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι εἶναι: ἡ στέρση τοῦ χώρου, ἡ ἀπιστία αὐτῶν τῶν μεθόδων ἀπὸ πολλοὺς ἀναγνώμενες σου καὶ ἡ πολὺ περιορισμένη γνώση τὴν ὁποία γι' αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχω. "Ὁ, τι ξέρω εἶναι πῶς ἐκλειστήκαμε σὲ μιὰ κάμαρα ποῦ μύριζε μούχλα, πετσοὶ καὶ κρεμμύδια. Διότι, ὅταν ἡ μητέρα τῆς κυρίας Λεγκλιέ δὲ τὴ κατοικεῖ κλειοῦνε τὶς προμήθειες τῆς μουζίνας καὶ τὰ παπούτσια τοῦ κυρίου Λεγκλιέ, ἐνὸς ἰδιότροπου ποῦχει τὴ μανία νάχη πάντα ἐπιτά ἢ δικτὸ ζευγάρι παπούτσια ἐπιτοια γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ. "Ὅταν καθήσαμε γύρω ἀπὸ ἕνα μικρὸ τραπέζι στρουγγυλὸ ἐν ᾧ τὰ χεῖρα ἔγγιζαν, ὁ νεαρὸς Bohuons, ὁ ὁποῖος ἔμενε ὀρθὸς γιὰ νὰ

σαρκάζῃ γύρω μας μὲ τὸ στόμα ἀνοιγμένο ὡς τ' αὐτὰ.

— Τώρα, προσοχή, σβύνω τὴ λάμπα, τὰ Πνεύματα δὲ θ' ἀργήσουν νὰ φανερωθοῦν!

Τὶ θέλετε; δὲ θέλω νὰ φανῶ ἰσχυρότερη ἀπ' ὅτι εἶμαι... Βέβαια, δὲ πιστεύω στοὺς Καλικάντζαρους, ἀλλὰ ὅταν εἶναι σκοτάδι, δὲν εἶμαι πειά ἢ ἴδια! Αἰστάνομαι τὰ νεῦρά μου πάνω στὸ δέγμα, ἔχω φανταστικὲς εἰκόνες ὄλων τῶν χρωμάτων! Μόλις γίνηκε σκοτάδι, ἡ καρδιά μου ἐπήδησε, τὸ τύμπανό μου ἐβούϊζε ὥστε μὲ πολλὴ βία ἀκουα. Μιὰ στιγμή ποῦ αἰστανήκα δάκτυλα νὰ ἔγγιζον τὰ ὀδικά μου φώναξα. Σὲ μιὰ στιγμή σιωπῆς καὶ ἀκινήσιας... νὰ ἕνας κτύπος ξερὸς στὸ τραπέζι! — Θεέ μου, κουνιέται! φώναξα. Μ' ἀρπαξαν, μοῦφραξαν τὸ στόμα. Μποροῦσα νὰ χαλάσω τὴ συνεδρίασι, τὰ Πνεύματα θὰ τρώμαζαν μόλις ἀκουαν ἀνθρώπινη φωνή. Ξανάρχισαμε νὰ σιωποῦμε καὶ νὰ κρατοῦμε τὰ δάκτυλα... Πόσο αὐτὸ διήρκεσε, δὲ ξέρω. Στὸ τέλος, ἕνας νέος θόρυβος ἀκούστηκε. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ τραπέζι κουνήθηκε σιγὰ, μοῦ ζέφενγε κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλα.

— Χαλαρώσε, ἀφίσετε νὰ κουνιέται, ἐμουρμούρισε μὲ πνιγμένη φωνή ἡ Bohuon.

"Ἐπαυ νὰ σπρώχνω τὰ χεῖρα πάνω καὶ τὸ τραπέζι διέφυγε, ὡς σερόμένο ἀπὸ σπάγγο. Ἡ Βερσέν ἄρθρωσε σιγὰ—σιγὰ, μὲ φωνὴ ποῦτρεμε:—Εἶναι μέσα—Εἶναι μέσα.

— Ποιὸς—Ποιὸς... ἔκαμα τρέμοντας. Μιὰ φαρυγγιώδη φωνὴ μ' ἀπάντησε, ἐν' ᾧ ἕνα φύσημα μοῦμπαινε στὸ λαιμό.—

— Τὸ Πνεῦμα—Μὰ σὲ ἕνα κίνημα τοῦ χειριοῦ πίσω εἶχα συναντήσει ἕνα πρόσωπο.

— "Ἦσυχά νεέ, φώναξα νευριασμένη. Ἐνόμιζα ὅτι ὁ Μποχόν ἦταν ὀπίσω μου ἐν τούτοις μ' ἀπάντησεν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ δωματίου. — Σιωπή, γιὰ τὸ Θεό!

— Τὸ χεῖρ σας. τὸ χεῖρ σας! ἄρθρωσεν ἡ Μποχόν ταραγμένη, ξαναθέσετε τὸ χεῖρ σας πάνω στὸ τραπέζι! τὸ ρεῦμα θὰ διακοπῇ... Ὑπάκουσα, μὲ ἐνεύριασα.. ὦ! θάδιδα δέκα δραχμὲς γιὰ νὰ μπασιίσω κανένα. Μ' αὐτὸ ἡ Ρανζέ ἔβγανε μικροὺς στεναγμοὺς τρόμου καὶ ἡ Βερσέν ἔλεγε = «ὦ ἄ!» κλαυθμηρισμοὺς

Ἀλγνης ἡ Μποχόν ἀνέκραξε. — Τὸ τραπέζι καίει! ὦ αἰ-

σιάνεστε;... Γιὰ καὶ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχα τίποτε παρατηρήσει,, ἀλλὰ μόλις τὸ εἶπε μοῦ φάνηκε ὅτι μὴ ἀνυπόφορη θερμότητα μ' ἀνέβαινε στὰ δάκτυλα. Ἡ νέα Μποχόν εἶπε:

— Τότε ἡ συγκοινωνίας θάναυ φωτεινὲς ἀπόψε.

— Τὶ πῖετ νὰ πῆ αὐτό; Τὸ μαθα πολὺ γρήγορα. Μιὰ ἀλχημική φωνή, διαπερροτική, ἰσχυρή, ἔφραξε κοντὰ μου.

— ὦ ἐκεῖ πέρα... Ἰδῆτε κεῖ πέρα... Ἦσαν Θεέ μου συχώρα με, στὸ σκότος, χαραινῆρες, ἀσχημίστα ζιγκ-ζόγκ διάφορα μόλις φωτεινά. Ἐπιστήκα με τὴ σειρά μου ἀπὸ ἕνα τρόμο.

— Ξαναλίψετε τὴ λάμπα εἶπα. Νὰ ἀρκετοὶ διαβόλοι.

— Ὁχι ὄχι, εἶπὶν ἡ Λεντζιέ ἢ ὁποία ἐν τούτοις πέθαινε στὸ πετσοί της.

— Πρόκει νὰ ἐρωτήσωμε τὸ Πνεῦμα, εἶπε γρήγορα ἡ κυρία Μπονον. Τὶ θέλετε νὰ ρωτήσετε; — Τὸ ὄνομά του, εἶπεν ὁ γυιὸς της.

— Ἦρωτῆστε τὲς ἑλεγε ἡ Bohuon ττὴ Λαγκλιέ.

— Ὁχι τὲς! ἀπάντησεν ἐκείνη.

Στὸ τέλος πρὸς ποῦ ἐκέτευ ἤμουν ἐγὼ κείνη ὄχι σέ ὄχι σὺν νὰ ρωτῆσῃ κείνον ἐρχόμενον νὰ παρυσιασθῇ ὑπὸ τὸ στήμα φωτεινῶν σημείων.

— Ἦτῆ του; «Πνεῦμα; εἶσαι κε;» μοῦ εἶπε ἡ Κυρία Bohuon. Ἐπανέλαθα μὲ ὄννημι ἄν καὶ δὲν εἶχα μὲ κλωστή σπέρνῃ πάνω μου... Ἦνεῦμα εἶσαι κε; Καμμιὰ λέξη ἀλλὰ—α! Ἦνα γὰρ μου ἀνετρέχῃ πᾶ ὅταν στὸ σκοτάδι, ἐντὶ νὰ ἔκῃ ἀντήχησε. — ὦ! ἀνεστῆκε ἡ Ρανζέ πέφτοντας χέμω.

— Ἦρωτῆσε: «Πνεῦμα ποῦ νὰ τ' ὄνομά σου;» μοῦ ξαναῖπε ἡ Κυρία Bohuon τρέμοντας. Αὐτὴ τὴ φορὰ, περσμέναμε περισσότερο... τίποτε δὲν ἀκούστηκε.

Ξαναρχίξετε! μοῦ φώναξε ἡ διπλανή μου. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμή γράμματα φανῆκαν πολὺ εὐδιάκριτα («Γουροῦνι»).

— Α! ἔκαμε ἀπελπισμένη ἡ κυρία Λεγκλιέ, ἔχομε νὰ κάμωμε ἀπόψε μὲ πνεῦμα γελοῖο—Σὰν δὲ μιλεῖ καὶ λατινικά!

— Ἦρωτῆστε! «Πνεῦμα θελεῖς νὰ μ' ἀπαντήσης;»

ξαναρχήνησε ή κυρία Μπο-
χόν πεισματώδικα· τότε ή
απάντησε γράφηκε γοήγορα.
Μιά ακούσια κραυγή διέφυ-
γε από τὰ στήθεα της.
Πώς νά πώ κείνο ποῦ γρά-
φηκε με χαρακτηριστές φωσφο-
ρίζοντες καὶ καθαρούς. Δέ-
θάρρα νά τῆς ξαναχαράξω
αὐτή τῆ λέξι ποῦ οἱ ἄνθρω-
ποι τῶν τριῶν χιλιῶσσαν
στούς τοῦτους γὰρ διασκεῖα
οἱ τῶν....

— Ἡ κυρία Λεγλιέ διέκοψε
— «Ὑπάρχει φτάνει!

— Ἀπρόσεκτη ἀνέκραξε ὁ
νεαρός Μποχόν θά τρομα-
ξτε τὰ κινεῖματα, φύλα
χθῆτε

— Μόλις εἶχε προφέρει αὐ-
τὴς τὴς λέξεις ὅταν μιὰ μα-
νιά φάνηκε νά μάς πύνη.
Ἡ καρτέλας τὸ τραπέζι κυ-
λίσαν χάμω, φωνές φηρέ;
αντηχῆσαν.

— Μιά χεῖρα σκελετοῦ μ' ἄγ-
γίσε οὐρλιάζε ή Βερσέθ.

— Ἄτὰ πόδια μου με τσι-
τώνουν ἐφώναζε ή Ρανζέ.

— Τὰ μαλιά μου ἐκρούγα-
ζε ή κυρία Λεγλιέ.

— Ὅσο ἄγιά ἐγὼ τὸ ζεστό
φύσημα ὅλη τὴν ὥρα μ' α-
κλουθοῦσε. Στράφηκα γεν-
ναῖα πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ
ὅπου ἐρχόταν καὶ ἐκρίξα τὰ
χέρια μου μὰ χωρὶς νά δρῶ
παρὰ τὸ κενό.

— Ὡς παρακαλοῦσε ή Βερ-
σέν με μισά φωνῇ τόσο πνι-
γμένη ὥστε σκέφτηκα πὼς
εἶχε σκεπασμένη τῆ κεφαλή

— Προσοχὴ ἓνα, δύο, τρεῖς
ἀνάφτω ἐφώναζε θριαμβευ-
τικά ὁ νεαρός Μποχόν.

Καὶ τὸ σπέρτο ἀντήχησε φω-
νίζοντας μιὰ σκηνὴ σικτα-
στασίας τὰ ἐπιπλα ἀναποδο-
γυρισμένα δύο γυναῖκες γο-
νατιστὲς μετ', πεσμένη με-
τὴ κοιλιὰ κι' ἐγὼ κολλημένη
στὸ τοῖχο ἐν ᾧ τὰ δόντια
μου χτυποῦσαν. Μόλις ἓνα
φεν ή λάμπα καθ' ἓνας σιγῶ-
θηκε. Δέν εἶναι φοβερό;
εἶπεν ή κυρία Λεγλιέ με-
λάμποντα μάτια. Ἐτοιμα-
ζόμενα ν' ἀπαντήσω ὅταν
περνώντας τὰ μάτια μου
ἀπ' τὸ παράθυρο ποῦ εἶδιδε
στὸ μπαλκόνι ἐνόμισα πὼς
βλέπω ἓνα τρομερὸ πρόσω-
πο τὸ ὅποιο γλιστροῦσε.

— Τὸ φάντασμα τὸ φάντασμα
οὐρλιάσα. Καὶ μ' ἓνα πήδη-
μα ῥίχτηκα στὴ τρομερὴ
ἐμφάνισι κι' ἠθέλησα νά κλεί-

σω τὰ μαθέρια.

— Ἐνός μου κτυπῆ; ἀνέκρα-
ξε μιὰ φωνὴ γνωστὴ τοῦ
σώζογγο μου τοῦ καλοῦ
μου Ἰουλίου— Ἐκτὶ ἔκκλη-
ση ἀντελήφτηκα πὼς ἦσαν
αὐτὸς ή τρομερὴ μορφή...

Ἐξήγηθηκε...

— Ἐπρόθαν νά δῶ τί κάνετε—
Στηρέχτηκα στὸ μπράττιο
του— Ἄς φύγωμε ἀπὸ δῶ
ἐφέλλισα.

— Ἄντων ξαναμπήκαμε σὺ
σπίτι μας, ὁ καλὸς μου Ἰ-
ουλίος μ' ἔθεβνίωσε ὅτι οἱ
λέξεις ἠχῶν γραφῆ στὸ τοῖ-
χο με τὸ φῶσφορο κενεῶς
σπέρτου ἀπὸ κείνο τὸ νεκρὸ
ὄφι τῆς Μποχόν... Ἀλλὰ,
αὐτὸ δέν ἐξήγηε τὸ ζεστό φύ-
σημα καὶ τὰ χέρια τοῦ σκε-
λετοῦ ποῦ ἀκλουθοῦσαν.

Μετὰφρασίς
ΝΙΚΟΥ ΠΡΕΒΕΛΑΚΙ

ΟΙ ΠΟΙΗ-

ΤΕΣ ΜΑΣ

ΚΥΚΝΕΙΟ

Ἄγνη μου
Στὸ πόνο μου μονάκριβο ἀντιστῆλι
Συντρόφισα. Καλὸ κι' ἀγαπημένο
ταίρι

Πὼς νά σέ πῶ; Ἀδερφή ή φίλη;
Ἡ ἀγγελοῦδι;

Πὼς νά σέ πῶ; Αὔρας πνοοῦλα,
χοῦδι,

δρυσάτη ἀγροῦλα, περιστέρη;
Θέλεις λοῦλοῦδι;

— Γὰ μὲ θεός!— Μ' ἀνεῖπωτο τό-
πόνο

— Τώρα ποῦ τῆς ζωῆς μου σβῆνει
τὸ καντήλι—

Τὸ τελευταῖο τοῦτο μου τραγοῦδι
στ' ἀφιερώνω!

Σεπτέμβρης 1920

Γιω. γος Ουρύψαλος

Ἡ ΠΙΘΥΜΙΑ ΜΟΥ

Πὼς ἤθελα τὸ κόσμο τοῦτο τό κακὸ
—τὸ ψεύτη— γρήγορα ν' ἀφίσω
μακρὰ μακρὰ νά πάω νά χαθῶ
νά γίνω ἄφαντο;, νά σβῶσω.

Πὼς ἤθελα σὲ κόσμο ἄλλο νά βρεθῶ
τέλειο —Στὸ τόπο τῶν ὄνειρων—
κι' ἐκεῖ σ' ἓνα διαθὸν ὕπνο, γλυκὸ
αἰῶνα ἤσυχος νά γείρω..

12—2—924

P.

ΥΜΑΣΣΑΙ;

Τὰ πρῶτα μου τραγοῦδια ὅταν σοῦ
διάβασα

Πότε καὶ ποῦ κανεῖς νά μὴ τὸ ξέρῃ
Καὶ τὰ παθητικὰ τὰ δύο τὰ μάτια σου

Μὲ τὰ δικὰ μου σμιῖζαν ταῖρι
Μὲ ρώτησε; τάχα εἶναι τέχνη σου

Ἡ ἀντίγραφο ἀπὸ σοφοῦ βιβλίου;
Θυμάσαι; Δέν σ' ἀπῆντησα μὰ φίλησα

Τὸ δάσκαλο Τὰ μάτια σου τὰ δύο

Γ. ΓΕΩΡΓΑΣΑΚΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟ Μ. Μ.

Στὸ δρόμο ποῦ μου χάραξε—τὴ μα-
γεμμένη στράτα!—

ή μοιρὰ μου ή ἀνήλεη, χλωμὸς
σκυφτὸς διαβίω

μαραίνονται καὶ χάνονται τὰ ἄ-
μοιρὰ μου νεῖατα

οὔτε δὲ ζῶ τὴ νειότη μου μὰ οὔ-
τε καὶ πεθαίνω.

Διαβαίνω καὶ στὸ διάβα μου βραίνω
τὴ στράτα μ' αἶμα

διαβαίνω κι' ἀγκυλώνουμαι, εἰς
βαίνω καὶ πονῶ

κανένα ὁδὸ δέν ἀνθεῖ. δέν ἀνθῆσε
γιὰ μένα

οὔτε καὶ μοσχοδόλησε ἓνα κρινάκι
ἀγνὸ.

Μὰ σήμερα ἐν ᾧ διάβαινα τὸν ἀγχα
θένιο δρόμο

—ὁ ἀπροσδόκητη χαρὰ— σ' ἓνα
ἀνθάκι μένω

ποῦ ἔαφνον ἔκει ἐφύτρωσε, κυττάζω
το με τρόμο

τάχα γιὰ μένα νάναί ἔκει ή τάχι
νάναί ξένο;....

Δέν ξέρω μὰ οὔτε καὶ ρωτῶ εἶναι
πικρὴ ή ἀλήθεια

θαμπώνει σε ή γύμνια της, ἀν εἶ-
σαι καὶ σοφός,

καλύτερη ζωὴ γλυκερὰ κι' ἄς εἶν' με-
παραμύθια

παρὰ ζωὴ φωτόλουστη με τάλικο
της φῶς!

Μὲ τὴν ἐλπίδα τὴ χρυσοῦ πῶς φύτρω-
σε γιὰ μένα

τὸ δρόμο ποῦ εὐώδισα τ' ἀνθάκι
μου διαβαίνω

εὐτυχισμένη ή ζωὴ! Ξεχνῶ τὰ πε-
ρασμένα

καὶ τῶρα ἀπ' τοὺς κόπους μου
πρῶτη φορά ἀνασαίνω

ΡΕΝΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ